

Để viết các bài tập làm văn lớp 7 tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu mà chúng tôi sưu tầm và giới thiệu trong bài viết này.

Dưới đây là một số bài văn mẫu Cảm nghĩ về người thân (ông, bà, cha, mẹ,...) ngắn gọn, có ý nghĩa nhất sẽ giúp các em học hỏi và trau dồi vốn từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Cảm nghĩ về người bà số 1

TaiLieu.com

Từ nhỏ, em đã được lớn lên trong vòng tay dịu dàng của bà. Vì bố mẹ đi làm xa ở khu công nghiệp, mỗi tháng chỉ về nhà một lần rồi lại vội đi ngay. Nên trong kí ức của em, từng mảnh ghép chỉ toàn hình bóng của bà.

Lúc em còn bé, bà em đã ngoài sáu mươi tuổi. Mái tóc bạc pha ít sợi đen được buộc gọn phía sau. Cái lưng hơi còng xuống. Cùng những bộ đồ bà ba hơi cũ nhưng sạch sẽ, gọn gàng. là những hình ảnh vô cùng quen thuộc của em về nhà. Đến bây giờ em vẫn còn nhớ lắm đôi bàn tay của bà. Đôi bàn tay nhăn nheo, khô cứng. Mỗi khi khẽ vuốt tóc hay má em đều thật dịu dàng. Em

thích nhất, chính là khi được ngồi trong lòng bà, nghe bà kể những câu chuyện từ ngày xưa ngày xưa, về ông thần núi, bà thần mưa... Nằm im trong lòng bà, hít lấy cái mùi hương trầm móm mém, rồi khẽ chìm vào giấc ngủ. Ấy chính là thiên đường của em thuở còn thơ.

Hồi ấy, nhà neo người, đi đâu bà cũng dẫn em theo. Từ ra đồng đến vào bếp rồi đi chợ, không lúc nào là phải tách nhau ra. Bà thay mẹ, thay cả cha chăm sóc, nuôi dạy em khôn lớn. Bà đút em ăn, vỗ về em trong từng giấc ngủ, chăm sóc những lúc ốm đau. Cũng là bà đã cầm tay em run run hướng dẫn từng nét chữ đầu tiên. Cái lưng còng của bà một mình gồng gánh biết bao điều.

Với tâm hồn ngô nghê khờ dại của em lúc ấy, bà vô cùng to lớn và vĩ đại. Không đi có thể làm bà sợ, từ con sâu lớn trên cây mít, đến ông ba bị trong lời kể của ông hàng xóm. Dù trời mưa to, nắng lớn thế nào, bà vẫn có thể ra vườn hái rau, nấu cơm. bà chẳng bao giờ biết đau, biết mệt - em luôn cho là như thế. Những nỗi đau, vất vả, lo toan, nhớ thương con bà dấu đi, chỉ để lại những ấm áp, tươi vui, vẽ nên cho em một tuổi thơ màu hồng. Mãi đến khi lớn lên chút nữa, khi bà đã đi về nơi rất xa, em mới nhận ra những nỗi niềm ấy.

Giờ đây, em đã là cô bé học sinh lớp 7. Có thể tự mình đến trường không cần ai dẫn trước. Có thể tự mình đi ngủ không cần ai vỗ về kể chuyện xưa. Có thể tự mình thổi ngòi một củ khoai nướng mà không cần chờ người giúp. Thế nhưng, đôi lúc, em lại chẳng thấy vui gì cả. Chỉ ước gì, ngủ một giấc, rồi khi mở mắt ra, sẽ lại trở thành một cô bé nhỏ con, lóc cóc chạy theo phía sau người bà với tấm lưng còng ấy. Những mơ ước về tuổi thơ tươi đẹp đó, cứ mãi đi theo em cho đến suốt cuộc đời.

Bài văn mẫu Cảm nghĩ về bố số 2

Cánh cò công nắng qua sông

Chờ luôn nước mắt cay nồng của cha...

Mỗi khi nghe câu ca dao ấy, trong em lại dâng lên những tình yêu thương dành cho người bố kính yêu của mình.

Bố em là một người bố tuyệt vời. Cả đời của ông làm lụng vất vả, chỉ mong sao con cái có được cuộc sống đầy đủ, không phải thiếu thốn như mình. Lớn lên trong một gia đình nghèo khó, nên bố em chỉ học hết cấp hai đã phải nghỉ học. Vì vậy, ông đã gắn bó với cái nghề thợ xây suốt gần

hai mươi năm nay. Công việc vất vả, dãi nắng dầm mưa khiến làn da bố đen sạm, bàn tay đầy những vết chai sạn. Mỗi khi đi làm về, trông bố đều vô cùng mệt mỏi, ông ngồi ở sân đến khi đỡ mệt mới vào nhà.

Ấy vậy mà, đối với em và chị hai, bố luôn vô cùng hào phóng. Bố cho chúng em được học hành đầy đủ, thậm chí là đi học thêm ngoại ngữ ở trung tâm. Vì trường học cách xa nhà, nên bố mua cho mỗi đứa một chiếc xe đạp. Áo quần, ăn uống, lúc nào bố cũng cố gắng mua đủ cho hai chị em, để chúng em không phải khao khát, thèm thuồng. Bố bảo: Cuộc đời bố đã khổ rồi, nên bây giờ chỉ mong các con được sống cho đủ đầy. Các con phải cố gắng mà học hành cho giỏi, để sau này đỡ phải vất vả. Đừng có như bố... Mỗi khi nói như vậy, ông lại nhìn ra xa, vô định. Ánh mắt bố lúc ấy trông rất nặng nề, nặng bởi những lo toan của cuộc sống và nặng cả vì những nỗi buồn, sự tiếc nuối.

Từ nhỏ đến lớn, bố chưa bao giờ đánh em và chị hai cả. Khi hai đứa làm gì sai, bố sẽ bất ngờ vào góc nhà, đến bao giờ nhận ra lỗi sai và xin lỗi thành khẩn thì mới thôi. Ấy vậy mà cả hai chị em đều rất ngoan. Hầu như chẳng bao giờ để bố phải phiền lòng cả.

Mỗi ngày em luôn cố gắng học tập và rèn luyện thật tốt để làm bố vui lòng. Em mong sao, mình lớn lên nhanh chóng để có thể giúp đỡ cho bố đỡ vất vả hơn.

Mẫu bài văn Cảm nghĩ về bố số 3

Trong cuộc sống hàng ngày, có biết bao nhiêu người đáng để chúng ta thương yêu và dành nhiều tình cảm. Nhưng đã bao giờ bạn nghĩ rằng, người thân yêu nhất của bạn là ai chưa? Với mọi người câu trả lời ấy có thể là ông bà, là mẹ, là anh chị hoặc cũng có thể là bạn bè chẳng hạn. Còn riêng tôi, hình ảnh người bố sẽ mãi mãi là ngọn lửa thiêng liêng, sưởi ấm tâm hồn tôi mãi tận sau này.

Bố tôi không may mắn như những người đàn ông khác. Trong suốt cuộc đời bố có lẽ không bao giờ được sống trong sự sung sướng, vui vẻ. Bốn mươi tuổi khi chưa đi được nửa chặng đời người, bố đã phải sống chung với bao nhiêu bệnh tật: Đầu tiên đó chỉ là những cơn đau dạ dày, rồi tiếp đến lại xuất hiện thêm nhiều biến chứng. Trước đây, khi còn khỏe mạnh, bao giờ bố cũng rất phong độ.

Thế nhưng bây giờ, vẻ đẹp ấy dường như đã dần đổi thay: Thay vì những cánh tay cuộn cuộn bắp, giờ đây chỉ còn là một dáng người gầy gầy, teo teo. Đôi mắt sâu dưới hàng lông mày rậm, hai gò má cao cao lại dần nổi lên trên khuôn mặt sạm đen vì sương gió. Tuy vậy, bệnh tật không thể làm mất đi tính cách bên trong của bố, bố luôn là một người đầy nghị lực, giàu tự tin và hết lòng thương yêu gia đình.

Gia đình tôi không khá giả, mọi chi tiêu trong gia đình đều phụ thuộc vào đồng tiền bố mẹ kiếm được hàng ngày. Dù bệnh tật, ốm đau nhưng bố chưa bao giờ chịu đầu hàng số mệnh. Bố cố gắng vượt lên những cơn đau quằn quại để làm yên lòng mọi người trong gia đình, cố gắng kiếm tiền bằng sức lao động của mình từ nghề xe lai.

Hàng ngày, bố phải đi làm từ khi sáng sớm cho tới lúc mặt trời đã ngả bóng từ lâu. Mái tóc bố đã dần bạc đi trong sương sớm. Công việc ấy rất dễ dàng với những người bình thường nhưng với bố nó rất khó khăn và gian khổ. Bây giờ có những lúc phải chờ khách đi đường xa, đường sóc thì những cơn đau dạ dày của bố lại tái phát.

Và cả những ngày thời tiết thay đổi, có những trưa hè nắng to nhiệt độ tới 38-48 độ C, hay những ngày mưa ngâu rả rích cả tháng 7, tháng 8, rồi cả những tối mùa đông lạnh giá, bố vẫn cố gắng đứng dưới những bóng cây kia mong khách qua đường. Tôi luôn tự hào và hãnh diện với mọi người khi có được một người bố giàu đức hy sinh, chịu thương, chịu khó như vậy.

Nhưng có phải đâu như vậy là xong. Mỗi ngày bố đứng như vậy thì khi trở về những cơn đau quần quại lại hành hạ bố. Nhìn khuôn mặt bố nhăn nhó lại, những cơn đau vật vã mà bố phải chịu đựng, tôi chỉ biết òa lên mà khóc. Nhìn thấy bố như vậy, lòng tôi như quặn đau hơn gấp trăm ngàn lần. Bố ơi, giá như con có thể mang những cơn đau đó vào mình thay cho bố, giá như con có thể giúp bố kiếm tiền thì hay biết mấy? Nếu làm được gì cho bố vào lúc này để bố được vui hơn, con sẽ làm tất cả, bố hãy nói cho con được không?

Những lúc ấy, tôi chỉ biết ôm bố, xoa dầu cho bố, tôi chỉ muốn với bố đừng đi làm nữa, tôi có thể nghỉ học, như vậy sẽ tiết kiệm được chi tiêu cho gia đình, tôi có thể kiếm được tiền và chữa bệnh cho bố. Nhưng nếu nhắc đến điều đó chắc chắn là bố sẽ buồn và thất vọng ở tôi nhiều lắm.

Bố luôn nói rằng bố sẽ luôn chiến đấu. Chiến đấu cho tới những chút sức lực cuối cùng để có thể nuôi chúng tôi ăn học thành người. Bố rất quan tâm đến việc học của chúng tôi. Ngày xưa bố học rất giỏi nhưng nhà nghèo bố phải nghỉ học. Vào mỗi tối, khi còn cố gắng đi lại được, bố luôn bày dạy cho mấy chị em học bài.

Trong những bữa cơm bố thường nhắc chúng tôi cách sống, cách làm người sao cho phải đạo. Tôi phục bố lắm, bố thuộc hàng mấy nghìn câu Kiều, hàng trăm câu châm ngôn, danh ngôn nổi tiếng...

Chính vì vậy, tôi luôn cố gắng tự giác học tập. Tôi sẽ làm một bác sĩ và sẽ chữa bệnh cho bố, sẽ kiếm tiền để phụng dưỡng bố và đi tiếp những bước đường dở dang trong tuổi trẻ của bố. Tôi luôn biết ơn bố rất nhiều, bố đã dành cho tôi một con đường sáng ngời, bởi đó là con đường của học vấn, chứ không phải là con đường đen tối của tiền bạc. Tôi sẽ luôn lấy những lời bố dạy để sống, lấy bố là gương sáng để noi theo.

Và tôi khâm phục không chỉ bởi bố là một người giỏi giang, là một người cao cả, đứng đắn, lòng kiên trì chịu khó mà còn bởi cách sống lạc quan, vô tư của bố. Mặc dù những thời gian rảnh rỗi của bố còn lại rất ít nhưng bố vẫn trồng và chăm sóc khu vườn trước nhà để cho nó bao giờ cũng xanh tươi.

Những giỏ phong lan có bao giờ bố quên cho uống nước vào mỗi buổi sáng; những cây thiết ngọc lan có bao giờ mang trên mình một cái lá héo nào? Những cây hoa lan, hoa nhài có bao giờ

không tỏa hương thơm ngát đâu? Bởi đằng sau nó luôn có một bàn tay ấm áp chở che, chăm sóc, không những yêu hoa mà bố còn rất thích nuôi động vật.

Tuy nhà tôi bao giờ cũng có hai chú chó con và một chú mèo và có lúc bố còn mang về những chiếc lồng chim đẹp nữa. Và hơn thế, trong suốt hơn năm năm trời chung sống với bệnh tật, tôi chưa bao giờ nghe bố nhắc đến cái chết, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc trốn tránh sự thật, bố luôn đối mặt với “tử thần”, bố luôn dành thời gian để có thể làm được tất cả mọi việc khi chưa quá muộn.

Nhưng cuộc đời bố bao giờ cũng đầy đau khổ, khi mà cả gia đình đã dần khá lên, khi các chị tôi đã có thể kiếm tiền, thì bố lại bỏ chị em tôi, bỏ mẹ, bỏ gia đình này để ra đi về thế giới bên kia. Bố đi về một nơi rất xa mà không bao giờ được gặp lại. Giờ đây khi tôi vấp ngã, tôi sẽ phải tự đứng dậy và đi tiếp bằng đôi chân của mình, bởi bố đi xa, sẽ không còn ai nâng đỡ, che chở, động viên tôi nữa.

Bố có biết chẳng nơi đây con cô đơn buồn tủi một mình không? Tại sao nữa bố con ở lại mà đi hả bố? Nhưng con cũng cảm ơn bố, bố đã cho con thêm một bài học nữa, đó chính là trong cuộc sống hàng ngày, chúng ta hãy trân trọng những gì đang có, hãy yêu thương những người xung quanh mình hơn, và đặc biệt hãy quan tâm, chăm sóc cho bố của mình, tha thứ cho bố, khi bố nóng giận và nữa mắng mình bởi bố luôn là người yêu thương nhất của chúng ta.

Bố ra đi, đi đến một thế giới khác, ở nơi đó bố sẽ không còn bệnh tật, sẽ thoát khỏi cuộc sống thương đau này. Và bố hãy yên tâm, con sẽ luôn nhớ những lời dạy của bố, sẽ luôn thương yêu, kính trọng biết ơn bố, sẽ sống theo gương sáng mà bố đã rọi đường cho con đi. Hình ảnh của bố sẽ luôn ấp ủ trong lòng con. Những kỷ niệm, những tình cảm bố dành cho con, con sẽ ôm ấp, trân trọng, nó như chính linh hồn của mình.

Bài văn mẫu Cảm nghĩ về mẹ số 4

Đêm nay con ngủ giấc tròn
Mẹ là ngọn gió của con suốt đời.

Trong cuộc đời này, có ai lại không được lớn lên trong vòng tay của mẹ, được nghe tiếng ru hời ầu ơ ngọt ngào, có ai lại không được chìm vào giấc mơ trong gió mát tay mẹ quạt mỗi trưa hè oi

ả. Và trong cuộc đời này, có ai yêu con bằng mẹ, có ai suốt đời vì con giống mẹ, có ai sẵn sàng sẻ chia ngọt bùi cùng con như mẹ. Với tôi cũng vậy, mẹ là người quan tâm đến tôi nhất và cũng là người mà tôi yêu thương và mang ơn nhất trên đời này.

Tôi vẫn thường nghĩ rằng mẹ tôi không đẹp. Không đẹp vì không có cái nước da trắng, khuôn mặt tròn phúc hậu hay đôi mắt long lanh... mà mẹ chỉ có khuôn mặt gầy gò, rúm nắng, vầng trán cao, những nếp nhăn của cái tuổi 40, của bao âu lo trong đời in hằn trên khóe mắt. Nhưng bố tôi bảo mẹ đẹp hơn những phụ nữ khác ở cái vẻ đẹp trí tuệ. Đúng vậy, mẹ tôi thông minh, nhanh nhẹn, tháo vát lắm. Trên cương vị của 1 người lãnh đạo, ai cũng nghĩ mẹ là người lạnh lùng, nghiêm khắc. Có những lúc tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng khi ngồi bên mẹ, bàn tay mẹ âu yếm vuốt tóc tôi, mọi ý nghĩ đó tan biến hết. Tôi có cảm giác lâng lâng, xao xuyến khó tả, cảm giác như chưa bao giờ tôi được nhận nhiều yêu thương đến thế. Dường như 1 dòng yêu thương mãnh liệt qua bàn tay mẹ truyền vào sâu trái tim tôi, qua ánh mắt, đôi môi triu mến, qua nụ cười ngọt ngào, ... qua tất cả những gì của mẹ. Tình yêu ấy chỉ khi người ta gần bên mẹ lâu rồi mới cảm thấy được thôi. Từ nhỏ đến lớn, tôi đón nhận tình yêu vô hạn của mẹ như một ân huệ, một điều đương nhiên. Trong con mắt một đứa trẻ, mẹ sinh ra là để chăm sóc con. Chưa bao giờ tôi tự đặt câu hỏi: Tại sao mẹ chấp nhận hy sinh vô điều kiện vì con? Mẹ tốt, rất tốt với tôi nhưng có lúc tôi nghĩ mẹ thật quá đáng, thật... ác. Đã bao lần, mẹ mắng tôi, tôi đã khóc. Khóc vì uất ức, cay đắng chứ đâu khóc vì hối hận. Rồi cho đến 1 lần... Tôi đi học về, thấy mẹ đang đọc trộm nhật ký của mình. Tôi tức lắm, giằng ngay cuốn nhật ký từ tay mẹ và hét to: “Sao mẹ quá đáng thế! Đây là bí mật của con, mẹ không có quyền động vào. Mẹ ác lắm, con không cần mẹ nữa!” Cứ tưởng, tôi sẽ ăn một cái tát đau điếng. Nhưng không mẹ chỉ lặng người, hai gò má tái nhợt, khóe mắt rung rung. Có gì đó khiến tôi không dám nhìn thẳng vào mắt mẹ. Tôi chạy vội vào phòng, khóa cửa mặc cho bố cứ gọi mãi ở ngoài. Tôi đã khóc, khóc nhiều lắm, ướt đẫm chiếc gối nhỏ. Đêm càng về khuya, tôi thao thức, trần trọc. Có cái cảm giác thiếu vắng, hụt hẫng mà tôi không sao tránh được. Tôi đã tự an ủi mình bằng cách tôi đang sống trong một thế giới không có mẹ, Không phải học hành, sẽ rất hạnh phúc. Nhưng đó đâu lấp đầy được cái khoảng trống trong đầu tôi. Phải chăng tôi thấy hối hận? Phải chăng tôi đang thèm khát yêu thương? ... Suy nghĩ miên man làm tôi thiếp đi dần dần. Trong cơn mơ màng, tôi cảm thấy như có một bàn tay ấm áp, khẽ chạm vào tóc tôi, kéo chần cho tôi. Đúng rồi tôi đang mong chờ cái cảm giác ấy, cảm giác ngọt ngào đầy yêu thương. Tôi chìm đắm trong giây phút dịu dàng ấy, cố nhắm nghiền mắt vì sợ nếu mở mắt, cảm giác đó sẽ bay mất, xa mãi vào hư vô và trước mắt ta chỉ là một khoảng không thực tại.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, tôi cảm thấy căn nhà sao mà u buồn thế. Có cái gì đó thiếu đi. Sáng đó, tôi phải ăn bánh mì, không có cơm trắng như mọi ngày. Tôi đánh bạo, hỏi bố xem mẹ đã đi đâu. Bố tôi bảo mẹ bị bệnh, phải nằm viện một tuần liền. Cảm giác buồn tủi đã bao trùm lên cái khối óc bé nhỏ của tôi. Mẹ nằm viện rồi ai sẽ nấu cơm, ai giặt giũ, ai tâm sự với tôi? Tôi hồi hận quá, chỉ vì nóng giận quá mà đã làm tan vỡ hạnh phúc của ngôi nhà nhỏ này. Tại tôi mà mẹ ốm. Cả tuần ấy, tôi rất buồn. Nhà cửa thiếu nụ cười của mẹ sao mà cô độc thế. Bữa nào tôi cũng phải ăn cơm ngoài, không có mẹ thì lấy ai nấu những món tôi thích. Ôi sao tôi nhớ đến thế những món rau luộc, thịt hầm của mẹ quá luôn. Sau một tuần, mẹ về nhà, tôi là người ra đón mẹ đầu tiên. Vừa thấy tôi, mẹ đã chạy đến ôm chặt tôi. Mẹ khóc, nói: “Mẹ xin lỗi con, mẹ không nên xem bí mật của con. Con ... con tha thứ cho mẹ, nghe con.” Tôi xúc động nghẹn ngào, nước mắt tuôn ướt đầm. Tôi chỉ muốn nói: “Mẹ ơi lỗi tại con, tại con hư, tất cả tại con mà thôi.” Nhưng sao những lời ấy khó nói đến thế. Tôi đã ôm mẹ, khóc thật nhiều. Chao ôi! Sau cái tuần ấy tôi mới thấy mẹ quan trọng đến nhường nào. Hằng ngày, mẹ bù đầu với công việc mà sao mẹ như có phép thần. Sáng sớm, khi còn tối trời, mẹ đã lo cơm nước cho bố con. Rồi tối về, mẹ lại nấu bao nhiêu món ngon ơi là ngon. Những món ăn ấy nào phải cao sang gì đâu. Chỉ là bữa cơm bình dân thôi nhưng chứa chan cái niềm yêu thương vô hạn của mẹ. Bố con tôi như những chú chim non đón nhận từng giọt yêu thương ngọt ngào từ mẹ. Những bữa nào không có mẹ, bố con tôi hò nhau làm việc toáng cả lên. Mẹ còn giặt giũ, quét tước nhà cửa... việc nào cũng chăm chỉ hết. Mẹ đã cho tôi tất cả nhưng tôi chưa bao giờ đáp được gì cho mẹ. Kể cả những lời yêu thương tôi cũng chưa nói bao giờ. Đã bao lần tôi trần trọc, lấy hết can đảm để nói với mẹ nhưng rồi lại thôi, chỉ muốn nói rằng: Mẹ ơi, bây giờ con lớn rồi, con mới thấy yêu mẹ, cần mẹ biết bao. Con đã biết yêu thương, nghe lời mẹ. Khi con mắc lỗi, mẹ nghiêm khắc nhắc nhở, con không còn giận dữ nữa, con chỉ cúi đầu nhận lỗi và hứa sẽ không bao giờ phạm phải nữa. Khi con vui hay buồn, con đều nói với mẹ để được mẹ vỗ về chia sẻ bằng bàn tay âu yếm, đôi mắt dịu dàng. Mẹ không chỉ là mẹ của con mà là bạn, là chị... là tất cả của con. Con lớn lên rồi mới thấy mình thật hạnh phúc khi có mẹ ở bên để uốn nắn, nhắc nhở. Có mẹ giặt giũ quần áo, lau dọn nhà cửa, nấu ăn cho gia đình. Mẹ ơi, mẹ hy sinh cho con nhiều đến thế mà chưa bao giờ mẹ đòi con trả công. mẹ là người mẹ tuyệt vời nhất, cao cả nhất, vĩ đại nhất. Đi suốt đời này có ai bằng mẹ đâu. Có ai sẵn sàng che chở cho con bất cứ lúc nào. Ôi mẹ yêu của con! Giá như con đủ can đảm để nói lên ba tiếng: “Con yêu mẹ!” thôi cũng được. Nhưng con đâu dũng cảm, con chỉ điệu đà ủy mị chứ đâu được nghiêm khắc như mẹ.

Con viết những lời này, dòng này mong mẹ hiểu lòng con hơn. Mẹ đừng nghĩ có khi con chống đối lại mẹ là vì con không thích mẹ. Con mãi yêu mẹ, vui khi có mẹ, buồn khi mẹ gặp điều không may. mẹ là cả cuộc đời của con nên con chỉ mong mẹ mãi mãi sống để yêu con, chăm sóc con, an ủi con, bảo ban con và để con được quan tâm đến mẹ, yêu thương mẹ trọn đời. Tình mẫu tử là tình cảm thiêng liêng nhất trên đời này. Tình cảm ấy đã nuôi dưỡng bao con người trưởng thành, dạy dỗ bao con người khôn lớn. Chính mẹ là người đã mang đến cho con thứ tình cảm ấy. Vì vậy, con luôn yêu thương mẹ, mong được lớn nhanh để phụng dưỡng mẹ. Và con muốn nói với mẹ rằng: “ Con dù lớn vẫn là con mẹ / Đi suốt đời lòng mẹ vẫn theo con. ”

Mẫu viết TLV Cảm nghĩ về mẹ số 5

Vẫn biết thế gian có muôn ngàn vẻ đẹp nhưng có lẽ đối với tôi, nụ cười của mẹ đẹp nhất trần đời. Bạn sẽ cười khi tôi nói thế, thật sự là không biết từ bao giờ tôi đã yêu nụ cười của mẹ. Mặc dù, mẹ không đẹp như bao người khác nhưng tôi lớn khôn, biết yêu thương, trưởng thành như ngày hôm nay, nụ cười ấy luôn dõi theo từng bước chân, từng hơi thở, từng khúc ngọt của tôi trong cuộc đời.

Nụ cười của mẹ tôi rất đẹp. Nó đẹp như mặt trăng đêm rằm tròn đầy. Nó đẹp như nước hồ mùa thu. Nó đẹp như những bông hoa hải đường mới nở rung rinh trong nắng sớm ban mai. Và có biết bao lần, tôi đã đem nụ cười đẹp rạng rỡ đó vào cả trong giấc mơ.

Nghe bà nội kể lại, từ khi cất tiếng khóc chào đời, tôi đã được đón nhận một món quà vô giá đó là nụ cười của mẹ. Đó là nụ cười yêu thương, trìu mến. Chắc hẳn lúc đó mẹ tôi rất hạnh phúc vì đã sinh ra tôi. Trong tình yêu thương của mẹ, tôi đã lớn dần lên, trưởng thành dần lên, và trong những bước rẽ của tuổi thơ ấy không bao giờ thiếu vắng nụ cười của mẹ. Nụ cười đó luôn ở bên tôi, sát cánh bên tôi để động viên, khích lệ tôi vượt qua mọi khó khăn, vấp ngã.

Nghe bố tôi kể lại, lúc 1 tuổi, là độ tuổi tập đi tập nói, mẹ bận trăm công nghìn việc của gia đình, của cơ quan nhưng vẫn thu xếp công việc để dạy dỗ tôi. Mẹ kiên nhẫn uốn nắn từng từ, từng chữ sao cho tôi nói được những từ đơn giản như ba, bà, mẹ... Khi tiếng nói mama, baba được tôi cất lên cũng là khi mẹ nở nụ cười nụ cười sung sướng mãn nguyện vì bao nhiêu công lao của mẹ dạy tôi nói đã được đền đáp. Khi tôi tập đi, mẹ cầm hai tay tôi, dắt tôi đi. Bàn chân bé xíu, non nớt bước từng bước loạng choạng và thỉnh thoảng tôi lại vấp ngã. Những khi ấy, mẹ không đỡ tôi dậy mà dang rộng vòng tay và nói: “Đến đây với mẹ nào con. Con gái yêu của mẹ, con làm được phải không? Đứng dậy và bước tới đây đi con.” Những lời động viên ấy, những lời khích lệ ấy đã giúp tôi có những bước đi chắc chắn. Nghe lời kể mộc mạc chân thành của bố, tôi cảm động vô cùng và tôi cũng nhận ra rằng: không ai tốt với tôi bằng mẹ không ai yêu thương tôi bằng mẹ. Sau này, tôi mới hiểu tại sao khi tôi vấp ngã mẹ không đỡ tôi lên. Không phải là mẹ không thương tôi mà mẹ muốn tôi tự đứng dậy, trưởng thành hơn sau những vấp ngã.

Bây giờ, tôi đã lớn hơn, đã là một học sinh lớp 7, tôi đã cảm nhận được tình yêu thương của mẹ dành cho tôi là vô cùng to lớn. Tôi làm sao quên được kỉ niệm cách đây 6 năm về trước mẹ không ngủ, mẹ xem lại mọi thứ đã chuẩn bị cho tôi, cho ngày khai trường đầu tiên của tôi

Lần đầu tiên tôi được lãnh phần thưởng mẹ cười. Nụ cười của niềm vui, niềm tự hào, hãnh diện. Thích nhất những lúc cả gia đình quây quần bên nhau, mẹ tôi lại nở một nụ cười tươi rói, nụ cười của hạnh phúc gia đình. Nụ cười của mẹ đã mang đến cho tôi bao hạnh phúc.

Không phải lúc nào nụ cười cũng nở trên môi mẹ, tôi ân hận vì những lần làm mẹ buồn, để những giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt mẹ. Vắng đi nụ cười hiền dịu ấy, tôi cảm thấy

trống trải, cô đơn và hiu quạnh vô cùng. Mẹ ơi, con xin lỗi, xin lỗi vì những lời nói dối, những hành động hỗn xược đã làm cho người sinh ra con phải buồn lòng.

Nụ cười của mẹ tôi là như thế đấy. Chính nhờ nụ cười đó mà tôi có thể vượt qua mọi khó khăn, đứng dậy sau những vấp ngã trong học tập và cuộc sống. Tôi sẽ cố gắng học tập, chăm ngoan để nụ cười luôn nở trên môi mẹ tôi

Mẫu văn Cảm nghĩ về mẹ số 6

Con vẫn thường hay tự hào nhiều lắm vì đôi bàn tay trắng trẻo, mịn màng của mình. Thỉnh thoảng con còn khoe với bạn bè những ngón tay thon nhỏ với móng tay dài có phủ một lớp sơn bóng hồng thật đẹp. Nhìn đôi bàn tay ấy, khối đứa bạn cùng lớp phải ghen tị với con vì đôi bàn tay đã cho mọi người biết rằng con rất được cưng chiều và không phải làm nhiều việc.

Thế rồi tới ngày Nhà giáo Việt Nam 20-11 vừa rồi, nhìn đôi bàn tay Mẹ uyển chuyển, nhanh nhẹn bọc quà hàng cho khách con mới biết rằng đôi bàn tay con làm sao sánh nổi đôi bàn tay mẹ. Tay con nhỏ xinh và ngày càng đẹp trong khi con quá vô tâm để đến tận bây giờ mới nhận ra đôi bàn tay mẹ đang ngày càng thô ráp, chai sạn và to hơn. Chính bàn tay ấy đã cho con được sống trong tình yêu thương và sự chăm sóc của mẹ. Đôi bàn tay ấy làm đồ ăn, chải đầu, gấp chăn màn cho con mỗi sáng. Cũng chính đôi bàn tay ấy, hằng ngày nấu cơm, dọn nhà, trồng rau, nuôi gà. Đôi bàn tay ấy không ngần ngại nhúng xuống làn nước lạnh giá để quần áo con được thơm tho, sạch sẽ. Mặc dù nhà mình có máy giặt nhưng mẹ bảo giặt máy quần áo dễ hư và bạc màu lắm. Đôi bàn tay ấy ngày ngày cân đo đong đếm từng chút mắm muối, bạc tiền. Đôi bàn tay ấy đặt lên vai con mỗi khi con làm được một điều tốt và ôm con thật chặt khi con vấp ngã trên đường đời.

Đôi bàn tay em chỉ biết tới những đồ ăn ngon. Đôi bàn tay con chỉ biết cặm cụi trên sách vở và những bộ quần áo đẹp. Đôi bàn tay cha ngày đêm miệt mài bên bàn vi tính. Còn đôi bàn tay mẹ ngày ngày làm những việc nhỏ nhưng đã cho con biết bao điều lớn lao, cao cả. Trong khi đôi bàn tay con chỉ biết bấm lia lịa trên bàn phím máy tính hay điều khiển tivi, đôi bàn tay mẹ lại tính từng con số xem tiền điện tháng này đã vượt mức chưa. Trong khi bố vừa đi uống bia với bạn bè về thì trên tay mẹ là một ly nước chanh mát lạnh. Trong khi trời nóng nực lại mất điện, đôi bàn tay mẹ phe phẩy chiếc quạt nan cho con giấc ngủ ngon.

Đã bao lần mẹ ngồi nhìn con sơn móng tay và lần nào như thế con cũng muốn làm đẹp cho mẹ nhưng mẹ đều từ chối. Và đến bây giờ con đã hiểu, là phụ nữ mẹ cũng muốn làm đẹp lắm chứ nhưng vì con, vì bao việc vẫn đang chờ đôi bàn tay mẹ nên mẹ sẵn sàng hi sinh tất cả vì con, vì chồng. Trải qua bao tháng năm thăng trầm, đôi bàn tay ấy hẳn đã mệt mỏi nhiều thế nhưng vẫn chưa một ngày được ngơi nghỉ, chưa một ngày con nắm thật chặt đôi bàn tay ấy mặc dù có khi con dành cả buổi để chơi game, đọc truyện.

Mẹ à, con đã quá vô tâm, quá ích kỷ khi chỉ biết đón nhận những ân cần, chăm lo từ đôi bàn tay mẹ và cho rằng đó là điều dĩ nhiên bà mẹ nào cũng dành cho con cái của mình. Đôi khi con làm mẹ hạnh phúc vì những thành tích mà con đạt được nhưng cũng có quá nhiều lần con để sự vô tâm và những niềm vui của cá nhân khiến mẹ buồn, khiến đôi tay mẹ phải đặt lên lau nước mắt.

Ôi! Đôi tay mẹ tôi! Con yêu đôi bàn tay ấy biết bao nhiêu. Đôi bàn tay xương xương, chai sạn vì chồng con. Đôi bàn tay không ngừng vun vén cho gia đình một hạnh phúc vẹn tròn. Với con, mãi mãi đó vẫn là đôi bàn tay đẹp nhất, thân thương nhất trong cuộc đời mình!

Bài văn mẫu Cảm nghĩ về thầy giáo số 7

Ngày xưa ngày xưa, trái đất tươi thắm hát ca chào mừng một cô giáo tương lai ra đời... Thiên sứ đã giao nhiệm vụ cho cô giáo ấy phải đưa những cô, cậu bé lần lượt lên đò sang bờ bên kia của kiến thức và đỉnh cao của thành đạt.... Đều đặn hằng năm cô giáo ấy lại đón rồi đưa, lại chấp thêm đôi cánh cho mấy đứa nhóc tẹo vừa ngoan vừa dễ thương và hãy còn ngây ngô khờ khạo bay vào trời xanh... (trích lưu bút)

Thế đấy các bạn ạ...Thầy cô của chúng ta hàng năm đều thầm lặng đưa đò, đưa chúng ta đến đỉnh cao của thành đạt...nhưng có bao giờ khi thành đạt xong chúng ta đã quay lại thăm hỏi thầy cô chưa? Phần lưu bút ở trên là của cô giáo lớp 5 viết cho mình...bạn sẽ không biết được niềm vui của những người thầy, người cô khi thấy học trò mình thành đạt...và bạn sẽ càng không thể biết được cảm giác hạnh phúc của thầy cô khi thấy những chuyến đò đã qua sông rồi nhưng vẫn luôn nhớ đến chuyến đò năm cũ...

Nhiều khi những cử chỉ nhỏ bé của bạn thôi nhưng cũng đủ kết thành vòng hoa tô thắm cho cái nghề cái nghiệp của thầy cô...

20/11 lại sắp đến rồi...năm nay tôi không thể về thăm trường được nhưng vẫn muốn gửi một chút tấm lòng theo gió, theo mây vượt ngàn dặm để gửi đến thầy cô những lời biết ơn trân tình nhất.....

Vượt gió, vượt mây
Vượt ngàn đại dương

Con đến bên Người.....những chuyến đò thầm lặng....

Quay tới quay lui, lại một mùa 20/11 nữa về. Từ giảng đường thênh thang băng khuâng nhìn lại mái trường xưa... Cuộc đời em là mười hai mùa 20/11, 12 mùa mưa nắng, 12 mùa buồn vui.. còn thầy chỉ là cả đời đưa đò.. thăm lặng.. Em biết khóc, biết cười trước những cảnh đời.. biết đứng lên khi té ngã.. biết nhặt lấy cây gai trên đường để bảo vệ bàn chân những người đi sau. Em biết thế nào là hy sinh, thế nào là cuộc sống.. biết yêu gia đình và yêu quê hương.. Thầy dạy em biết quý thời gian, trọng chữ tín, biết giữ lòng trong sạch.. để ngẩng cao đầu với bạn bè.. Cuộc đời thầy đưa biết bao người qua dòng sông tri thức.. Dòng sông vẫn cứ êm trôi.. tóc thầy bạc đi, mắt thầy nheo lại nhưng vẫn luôn vững tay chèo và hết lòng vì thế hệ trẻ.. bao nhiêu người khách đã sang sông ? bao nhiêu khát vọng đã vào bờ ? bao nhiêu ước mơ thành sự thực..? Có mấy ai sang bờ biết ngoái đầu nhìn lại thầy ơi.

Xin dành riêng nơi đây để chúng em nhìn lại dòng sông xưa, nhìn lại thầy, nhìn lại chính bản thân mình. Và gửi tới thầy cô lời biết ơn trân trọng nhất.

Mẫu viết bài Cảm nghĩ về cô giáo số 8

Mái trường là ngôi nhà thân yêu của em. Đó là tổ ấm gia đình mà linh hồn của trường là thầy, cô giáo. Năm nay em học lớp năm, lớp cuối cùng của bậc tiểu học. Em sắp sửa tạm biệt mái trường thân yêu đã gắn bó với em năm năm trời. Khi xa trường đi em muốn nói đầu tiên là lòng biết ơn vô hạn với thầy cô giáo. Cô Hằng ơi, người mà em ngậm ngùi thương nhớ nhất là cô.

Cô Hằng nếu còn sống năm nay khoảng ba mươi tuổi . Ngày cô dạy em lớp một, cô còn trẻ lắm. Trong kí ức của em còn lưu giữ một cô giáo đáng vẻ cao ráo thanh mảnh . Ngày đầu tiên đi học

lớp một, ngày đầu tiên vào học lớp hai cô đều mặc áo dài màu hoàng yến. Cô có khuôn mặt nhỏ, gò má hơi cao cằm thon. Sống mũi cao nên các nét của khuôn mặt sáng rõ. Em còn nhớ cô hay cười. Nụ cười xòa trẻ trung. Có khi cô tủm tỉm cười để lộ lúm đồng tiền tròn sâu nơi má như dấu phẩy rất có duyên. Đôi mắt hai mí dài đen. Cô thường buộc tóc cao gọn gàng, phía trước có hai mái trông cô càng trẻ hơn.

Ba năm đã trôi qua, thỉnh thoảng em vẫn gặp cô giáo dạy lớp ba, lớp bốn. Nhưng cô Hằng mãi mãi không còn trên sân trường nữa. Nhưng những kỉ niệm về cô thì em không bao giờ quên.

Ngày đầu tiên vào lớp một, hầu như bạn nào cũng khóc. Lớp nhốn nháo, lộn xộn. Bạn nào cũng ngơ ngơ ngác ngác, chưa biết tên nhau. Cô liền tổ chức trò chơi đoàn tàu. Cô làm đầu tàu, các bạn nối đuôi theo. Nhà ga là tên của mỗi bạn. Thế là tiếng cười đã thay cho tiếng khóc. Chúng em đã biết tên của nhau. Cô có đôi tai rất thính, phát hiện rất nhanh bạn nào phát âm sai. Cô sửa từng người một. Cô uốn từng nét chữ, nét thẳng, nét cong, nét thắt. Khó nhất là chữ k, o, miệng đưa nào cũng tròn theo chữ. Cô luôn nhắc cầm bút cho đúng, ngồi cho thẳng, đừng để mắt cận thị.

Cô hay đứng trên bục giảng đi đi lại lại trong lớp để bao quát học sinh. Bạn nào nói chuyện hay không chép bài, không làm bài tập là cô biết ngay. Giọng cô rõ ràng truyền cảm vang vọng. Ai học giỏi siêng năng cô khen ngợi tặng quà. Quà của cô nhỏ bé có khi là chiếc kẹo, cặp nơ nhưng ai cũng thích. Cô có tài kể truyện vui, truyện cổ tích. Lớp em như nín thở lắng nghe câu chuyện của cô.

Vậy mà cô Hằng đã ra đi mãi mãi. Cô bị tai nạn giao thông... Cô ra đi vào mùa phượng nở. Khi đó chúng em đang nghỉ hè. Có bạn viếng được cô, có bạn không biết được. Từ đó hoa phượng trong em như một sự chia li. Mỗi lần nhìn lên màu phượng đỏ, lòng em lại nhớ tiếc thương cô.

Giờ đây sắp sửa xa ngôi trường thân yêu, lòng em trào dâng niềm thương nhớ. Biết bao kỉ niệm trong sáng, êm đềm của tuổi học trò bên mái trường dấu yêu mà thầy cô đã vun đắp cho chúng em. Cô Hằng đã ra đi mãi mãi nhưng em tin rằng bóng cô vẫn hiển hiện trong sân trường, trong trái tim chúng em.